

Behandling af Lovforslaget her i Thinget stillet et Forslag, som blev vedtaget overensstemmende med, hvad her staar, men jeg tror dog, at Alle, efterhaanden som denne Sag har været under Overveielse, mere og mere ere komne hen til den Anskuelse, at en af Delene maa man vælge imellem. Enten bør Registratør have den Pligt at negte Indregistrering af det samme Varemærke, som allerede er anmeldt af en Anden, og paa hvilket en Anden har faaet Eneret, og paa hvilket en Anden har faaet Eneret, og tillige at afgjøre det, som vil være den mest praktiske Side af Sagen, hvorvidt det af den senere Anmelder indmeldte Mærke virkelig er det samme Varemærke, paa hvilket den Anden tidligere har faaet Eneret, og saa bør denne Afgjørelse, stadfæstet af Indenrigsministeren, være endelig, eller ogsaa bør dette afgjøres af Domstolene og ikke af Administrationen. Paalægges det Registratør at afgjøre dette Spørgsmaal, kan jeg vel tænke mig, at man kan bestemme, at denne Afgjørelse kan indankes for Indenrigsministeren; men hvad jeg derimod ikke finder forstandigt er, at man kan indankne Registratørs Afgjørelse af dette Spørgsmaal til Indenrigsministeren og derpaa atter indankne Indenrigsministerens Beslutning for Domstolene. En af Delene synes jeg, at man maatte tage Bestemmelse om. Enten maa man lade Spørgsmaalet strax afgjøre ved Domstolene, eller ogsaa maa man lade det hero ved den Afgjørelse, som Indenrigsministeren har truffet.

Det tredje Hovedpunkt, med Hensyn til hvilket der er Uoverensstemmelse, er Straffeparagraffen, § 17. Regeringens Forslag gik ud paa, at den, som mod bedre Vidende foretager nogen af de nævnte Handlinger, kunde straffes efter borgerlig Straffelovs § 278, dog saaledes, at den deri bestemte Bøde, hvis Maximum er 200 Kr., kunde forhøjes til 2,000 Kr., men vel at mærke saaledes, at ved Siden af den Bøde, som den Bedkommende blev idømt, kunde han tillige idømmes fuld Stadeserstatning. Nu er denne Bestemmelse forandret derhen, at foruden det efter § 278 i Straffeloven forskyldte Straffeanvar kan der paa Forlangende af den Forurettede tilpligtes den Skyldige at erlægge en Bøde til den Forurettede, af indtil 2,000 Kr., og ifald han nedlægger denne Paastand og altsaa faar denne Bøde idømt til sig selv, har han ikke Krav paa videre Erstatning. Han kan imidlertid ogsaa vælge en anden Vej. Han kan lade være at nedlægge Paastand om denne Erstatningsbøde, og saa kan han anlægge civilretligt Spørgsmaal og faae fuld Stadeserstatning. Det er jo ganske imod det Princip, som er gjort gjældende i Straffeloven, at man idømmer Bøder til den Forurettede. Man har, saavidt mig bekjendt, kun to Exempler i Lovgivningen paa, at Bøder idømmes til den Forurettede. Det er nemlig i Jagtsager og med Hensyn til Faldsmaalsbøder. At man nu samtidig med, at man vil opretholde Betjeningen af Straffeloven, dog vil gjøre

denne principielle Afvigelse fra Straffelovens Bestemmelser, vil neppe findes rigtig, og det er ogsaa Noget, som jeg tvivler meget om, at man vilde kunne faae dette Things Samstemning til at gaa ind paa, Grunden til, at denne Bestemmelse er indført, er den, at bringe denne Lov i Overensstemmelse med den tydske Lov, hvori en saadan Bestemmelse indeholdes; men derimod er jo tilstrækkelig gjort gjældende, at man dog ikke bør indrette Love efter de Principer, hvorpaa den tydske Lovgivning er bygget, naar vi have andre Principer her i vore Love. Dette er de 3 Hovedpunkter. Jeg skal ikke trætte det høie Thing med at nævne en stor Mængde andre Punkter, paa hvilke jeg tror, at der vil være Anledning til i alt Fald at forsøge paa, om man kunde gennemføre nogen Forandring. De ere jo ikke i den Grad vigtige som de 3 Punkter, jeg har nævnet. Men jeg skal som sagt ikke komme ind paa disse enkelte Punkter ved denne Behandling, idet jeg haaber at det høie Thing, naar denne Behandling af Sagen er sluttet, vil finde sig foranlediget til at nedlægge et Udbalg.

Orenbøll: Efter den tidligere varme Debat, der i forrige Session fandt Sted om dette Lovforslag, og navnlig om Hovedpunktet i Forslaget: Spørgsmaalet om, hvorvidt Registratør er pligtig at negte at modtage et Varemærke eller ikke, er det med en vis Tilfredsstillelse, at jeg ser den Stikkelse, hvori Lovforslaget er kommet ind til os her, da det var det Spørgsmaal, jeg forsøgte at kæmpe for. Jeg kan i det Hele taget slutte mig til Lovforslaget, saaledes som det foreligger; og jeg skal saameget mindre gjøre mange Bemærkninger derved, som jeg maa sige, at det, jeg kunde ønske at yttre, falder fuldstændig sammen med det, der blev ytret af den ærede foregaaende Raler. Jeg kan ligesaa lidt som han se det Rigtige i, hvorfor man, naar Loven foreskrives, at den, der har anmeldt et Varemærke for visse Slags Varer, har Eneret dertil, saa at ingen Anden maa bruge dette Varemærke, saa skal holde paa, at der skal ske Anmeldelse for visse bestemte Slags Varer, istedetfor at lade Manden tage sit Varemærke paa eengang, naar dog ingen Anden maa bruge det eller kan have nogen Nytte deraf. Det vil kun være en Slags Drilleri, dersom Noget falder paa at bruge Varemærket til Varer af en anden Slags, saa jeg er enig deri, hvis man kunde faae denne Forandring sat igennem. Ligesaa enig er jeg med den ærede Raler om, at naar man lægger den Myndighed i Registratørs Haand, at han, i alt Fald under Refkurs til Indenrigsministeren, skal kunne afgjøre, hvorvidt et Varemærke, som anmeldes, allerede tidligere har været i Brug af en Anden end Anmelderen, og giver den Paaagjældende Ret til at appellere til Indenrigsministeren, er det uforstandigt at sige: ja, men naar han ikke kan faae Ret nogen af de